

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

1/2015

гр.София,14.11.2016 год.

Върховният касационен съд /ВКС/ на Република България, **Общо събрание** на Гражданска колегия /ОСГК/ в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГК,
ЗАМ.ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
ПРЕДСЕДАТЕЛ на ГРАЖДАНСКА КОЛЕГИЯ:КРАСИМИР ВЛАХОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ на ОТДЕЛЕНИЯ:БОЙКА СТОИЛОВА
СВЕТЛА ДИМИТРОВА
И.Ф.ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА
И.Ф.ПЛАМЕН СТОЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

1. ЖАНИН СИЛДАРЕВА	21.МИМИ ФУРНАДЖИЕВА
2. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА	22.КАМЕЛИЯ МАРИНОВА
3. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ	23. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА
4. ЕМАНУЕЛА БАЛЕВСКА	24.ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА
5. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА	25.ИЛИЯНА ПАПАЗОВА
6. СТОИЛ СОТИРОВ	26.ОЛГА КЕРЕЛСКА
7. МАРГАРИТА СОКОЛОВА	27.ЗОЯ АТАНАСОВА
8. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ	28.ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ
9. СВЕТЛА ЦАЧЕВА	29.ВЕСЕЛКА МАРЕВА
10. ЗЛАТКА РУСЕВА	30.БОРИС ИЛИЕВ
11. ДИЯНА ЦЕНЕВА	31.ДИАНА ХИТОВА
12. МАРИЯ ИВАНОВА	32. БОЯН ЦОНЕВ
13. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА	33.МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА
14. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА	34.ДРАГОМИР ДРАГНЕВ
15. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА	35.ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ
16.МАРИО ПЪРВАНОВ	36.ГЕНИКА МИХАЙЛОВА
17.ЕМИЛ ТОМОВ	37.ДИМИТЪР ДИМИТРОВ
18.АЛБЕНА БОНЕВА	38.ЛЮБКА АНДОНОВА
19.СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА	39.ДАНИЕЛА СТОЯНОВА
20.ЖИВА ДЕКОВА	40.ГЕРГАНА НИКОВА

41.МАЙЯ РУСЕВА
42.ЕРИК ВАСИЛЕВ

43.ВАНЯ АТАНАСОВА
44.ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА

при участието на секретаря КЛАВДИЯ ДАЛИ
постави на разглеждане тълкувателно дело № 1 по описа за 2015 г. на
Общото събрание на Гражданска колегия,
докладвано от съдия ДАНИЕЛА СТОЯНОВА

Тълкувателното дело е образувано с разпореждане на
Председателя на Върховния касационен съд от 22.06.2015г. на
основание чл.128, ал.1 ЗСВ въз основа на постъпило искане от
председателя на Върховния касационен съд за постановяване на
тълкувателно решение по два въпроса, по които въз основа на
постъпили сигнали се поддържа, че е налице противоречива съдебна
практика на апелативните и окръжните съдилища, а именно:

1. Може ли да се допусне пълно осиновяване без съгласието
на родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК?

2. Допустимо ли е молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 и
3 СК да бъде подадена направо до окръжния съд по постоянния адрес
на молителя, предвид изискването на чл.96, ал.2 СК за подаването ѝ
чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане?

Общото събрание на Гражданска колегия на Върховния
касационен съд, за да се произнесе по поставените въпроси, съобрази
следното:

По първия въпрос: “Може ли да се допусне пълно осиновяване без
съгласието на родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК?”, становищата са
две. Според едното е допустимо пълно осиновяване без съгласието на
родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК, а според другото - пълно
осиновяване без съгласието на родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК
не може да се допусне.

Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния
касационен съд приема за правилно второто становище по въпроса.
Съображенията са следните:

Уредбата на института осиновяване в Семейния кодекс се
основава на принципите, прокламирани в чл. 2 (особена закрила на
децата и равенство на родените в брака, извън брака и на осиновените
деца), както и на принципите, заявени в чл. 3 от Закона за закрила на
детето (осигуряване на най-добрия интерес на детето, отглеждане в
семейна среда, незабавност на закрилата и контрол по ефективността на
предприетите мерки). Адекватно са съобразени и международните
станданти в тази област (чл.21 от Конвенцията за правата на детето) и
Конвенцията за защита на децата и сътрудничеството в областта на
международното осиновяване.

Чрез този институт се създава семейно - правна връзка между

лица, които не са свързани чрез биологичната връзка на произхода. Връзката между осиновен и осиновител е идентична по съдържание на отношенията между родителите и децата. Поради това същността на осиновяването се определя като мярка за закрила на детето, с която се осигурява постоянна семейна среда за отглеждането му чрез акт, създаващ отношения като между родители и деца. С този акт се засяга правната сфера на определен кръг лица.

В чл. 89 СК са посочени субектите, чието съгласие е необходимо, за да бъде допуснато осиновяване, а в чл. 100 СК – кога и кои субекти трябва да изразят съгласие за вида осиновяване. Съгласието за осиновяването от лицата, посочени в чл.89, ал.1 СК, е абсолютна материално - правна предпоставка за допускане на осиновяването. Правното му значение произтича от същността на осиновяването като акт, който засяга необратимо и сериозно правните сфери на тези лица – прекратяват се правни връзки и се създават нови. При осиновяване детето излиза от семейството по произход и отива в семейството по осиновяване, родителите губят родителските си права и задължения към детето, като се създават такива за осиновителите, независимо от типа осиновяване. За да настъпят тези последици, съгласието на най - пряко засегнатите лица е необходима предпоставка. То трябва да обхваща волята на лицето не само по отношение на акта, но и относно вида на осиновяването, извън хипотезите на задължително пълно осиновяване /чл.100, ал.3 СК/. Следователно извън хипотезите, в които СК предвижда, че осиновяването задължително трябва да бъде пълно - чл. 100, ал. 2 СК, осиновяването може да е пълно или непълно и зависи от волята на лицата, чието съгласие се изисква по чл. 89 СК.

В чл. 93 СК са уредени особени случаи на осиновяване, при които е преодоляно изискването по чл. 89, ал. 1, т. 2 СК за съгласие на тежко провинилия се родител. В хипотезата на чл. 93, ал. 1 СК, той се изслушва от съда, без мнението му да е от значение дали да се допусне осиновяване, но съгласието му е нужно, за да бъде то пълно. Това се следва от чл. 100, ал. 3 СК, като разпоредбата трябва да се тълкува корективно съобразно действителната воля на законодателя.

Общото в хипотезите на чл.93 СК е наличието на трайна незаинтересованост на родител относно полагането на грижи за детето, даването на издръжка или отглеждането и възпитанието му. В случаите когато детето е и настанено по административен ред, като мярка за закрила, в специализирана институция за срок от шест и повече месеца, то се вписва в регионалните регистри на деца за пълно осиновяване по реда на чл. 84, ал. 2 СК и съгласно чл. 93, ал. 2 СК за осиновяването не се иска нито съгласие от провинилия се родител, нито се взема мнението му. В тези хипотези провинилият се родител не може да обжалва решението и осиновяването е винаги пълно по силата на чл. 100, ал. 2 СК. Осиновяването като мярка за закрила в случая е съобразено, както с поведението на родителя, който на практика е

изоставил детето, така и с правилото настаняването на детето извън семейството да се налага като крайна и по възможност ограничена във времето мярка за закрила, след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството (чл. 25, ал. 2 ЗЗДт), а настаняването в специализирани институции - само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в семейна среда (чл. 35, ал. 1 ЗЗДт). Това е така, защото интересът на детето е с приоритетно значение. Съдържанието на понятието интерес не е определено от закона. Няма съмнение, че този интерес не може да се противопоставя на обществения интерес, че не може да противоречи на закона и морала, че интересът на детето по същество се свежда до получаване на подходящите условия за правилно отглеждане и възпитание. Този интерес е по-широк от предоставянето на моментна заместваща грижа, от осигуряване на материално благополучие, защото включва и нематериалния интерес, който е главното изискване – духовното израстване на детето, формирането на неговия характер, миросглед и обществено съзнание.

Законодателят не е включил осиновяването без съгласие на родител по чл. 93, ал. 1 СК в хипотезите на чл. 100, ал. 2 СК. В тази хипотеза детето не е настанено по административен ред и практически изоставено от родителя в специализирано заведение. Не напразно е предвидено, че в този случай решението по искането за осиновяване може да се обжалва и от провинилия се родител – чл. 98, ал. 1 СК. Съгласно чл. 82 СК, за да бъде допуснато пълно осиновяване се изисква осиновяваният да е вписан в регистъра по чл. 83, а осиновяващият – в регистъра по чл. 85, с изключение на случаите, когато съпруг осиновява дете на своя съпруг, при осиновяване на внук от дядо и баба или от единия от тях, както и при осиновяване на роднина по сребрена линия от трета степен. В хипотезата на чл. 93, ал. 1 СК детето може да се впише в регионалните регистри на деца за пълно осиновяване само по реда на чл. 84, ал. 5 СК, ако е подадена молба от родителите му, т.е., налице е съгласие и от провинилия се родител по чл. 100, ал. 3 СК.

Допълнителен аргумент в подкрепа на становището, че при условията на чл. 93, ал. 1 СК не може да се допусне пълно осиновяване без съгласие и на провинилия се родител, е че нормата възпроизвежда точно хипотезата на чл. 57, ал. 1 СК от 1985 г. (отм.) по тълкуването на която няма съмнение в теорията, нито противоречие в практиката, а именно, че осиновяването е непълно. По отменения СК от 1985г. също е предвидено, че пълно осиновяване е възможно само, ако детето е вписано в определените регистри (с изрично посочени изключения), което в хипотезата на чл. 57, ал. 1 се извършва само по молба на родителите му по реда на чл. 53г, ал. 5 СК от 1985 г. (отм.).

По втория въпрос: Допустимо ли е молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 и 3 СК да бъде подадена направо до окръжния съд по

постоянния адрес на молителя, предвид изискването на чл.96, ал.2 СК за подаването ѝ чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане?

Едно от становищата е, че е допустимо молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 и 3 СК да бъде подадена направо до окръжния съд по постоянния адрес на молителя, въпреки изискването на чл.96, ал.2 СК за подаването ѝ чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане /РДСП/. Според второто становище е недопустимо молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 и ал.3 СК да бъде подадена направо до окръжния съд по постоянния адрес на молителя, предвид изискването на чл.96, ал.2 СК за подаването ѝ чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане. Застъпва се и становище, че е допустимо само молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 СК да бъде подадена направо до окръжния съд по постоянния адрес на молителя, предвид изискването на чл.96, ал.2 СК за подаването ѝ чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане.

Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд намира за правилно първото становище по въпроса по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 96, ал.2 СК молбата за пълно осиновяване по чл. 82, ал. 2 и 3 може да се подаде от осиновяващия, от родителите на осиновявания, както и от осиновявания, ако е навършил четиринадесет години, чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане до окръжния съд по постоянния адрес на молителя. Подаването ѝ от лице от кръга, очертан с чл.96, ал.2 СК, до компетентния окръжен съд е условие за нейната допустимост. Неподаването ѝ чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане не прави молбата недопустима. Този извод следва от това, че липсва уредена санкционна последица от неспазване на посочения ред за сезиране на компетентния орган. Законодателното предвиждане за подаване на молбата чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане не е елемент от формата за валидност на сезирането, а е с оглед предвидения в чл.97, ал.1 СК кратък четиринадесетдневен срок за разглеждането ѝ и изискването преписката да бъде окомплектована с изготвен социален доклад от дирекцията, необходим за произнасянето по същество на искането. И при двата случая / чл. 82, ал.2 и ал.3 СК/ осиновяването се извършва в кръга на семейството, роднините или близките на детето и по правило не се предхожда от административното производство по вписване в регистрите. Това изключва водещата роля на съответната регионална дирекция за социално подпомагане при осиновяването, вкл. при определяне на подходящ осиновяващ (срвн. чл.95 СК, във връзка с чл.83 и чл.84 СК). Пълното осиновяване по чл.82, ал.2 СК не се предхожда от регистърното производство по чл.83 СК, тъй като осиновяването се извършва в кръга на семейството на осиновявания.

Аналогично е положението и при осиновяване по чл.82, ал.3 СК. Възможно е детето да е вписано в регистъра, но за осиновяващите това не се изисква, тъй като те също са лица от кръга на роднините и близките на детето. Тъй като връзката им с детето е по-далечна, предвидено е проучването им от дирекция „Социално подпомагане”. Предвид тези характеристики на производствата изборът как да се подаде молбата е предоставен от законодателя на инициращия производството. При подаване на молбата чрез съответната дирекция, същата се изпраща в съда окомплектована с изготвен социален доклад. При подаване на молбата директно пред компетентния съд, поради необходимостта от представяне на социален доклад, който да послужи на съда преди насрочване на делото, подадената молба се изпраща на съответната регионална дирекция социално подпомагане за окомплектоване с изготвен социален доклад. След връщането на преписката, делото се образува и насрочва за разглеждане в открито съдебно заседание в четиринадесет дневен срок.

По изложените съображения Общото събрание на Гражданска колегия на Върховния касационен съд

Р Е Ш И:

Не може да се допусне пълно осиновяване без съгласие на родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК.

Молба за пълно осиновяване по чл.82, ал.2 и ал.3 СК, подадена направо до окръжния съд по постоянния адрес на молителя, а не чрез съответната регионална дирекция за социално подпомагане, е процесуално допустима.

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГК,
ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и
ПРЕДСЕДАТЕЛ на Гражданска колегия: КРАСИМИР ВЛАХОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ на ОТДЕЛЕНИЯ: БОЙКА СТОИЛОВА.....
СВЕТЛА ДИМИТРОВА.....О.М.
И.Ф. ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА.....
И.Ф. ПЛАМЕН СТОЕВ.....

ЧЛЕНОВЕ:

1. ЖАНИН СИЛДАРЕВА.....	23.ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА.....О.М.
2. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА...О.М.	24.ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА.....
3. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ.....	25.ИЛИЯНА ПАПАЗОВА.....О.М.
4. ЕМАНУЕЛА БАЛЕВСКА.....	26.ОЛГА КЕРЕЛСКА.....
5. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА.....	27.ЗОЯ АТАНАСОВА.....
6. СТОИЛ СОТИРОВ.....	28.ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ.....
7. МАРГАРИТА СОКОЛОВА.....	29.ВЕСЕЛКА МАРЕВА.....
8. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ.....	30.БОРИС ИЛИЕВ.....
9. СВЕТЛА ЦАЧЕВА.....	31.ДИАНА ХИТОВА.....О.М.
10. ЗЛАТКА РУСЕВА.....О.М.	32. БОЯН ЦОНЕВ.....
11. ДИЯНА ЦЕНЕВА.....	33.МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА.....О.М.
12. МАРИЯ ИВАНОВА.....	34.ДРАГОМИР ДРАГНЕВ.....
13. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА...О.М.	35.ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ.....
14. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА.....	36.ГЕНИКА МИХАЙЛОВА.....
15. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА.....	37.ДИМИТЪР ДИМИТРОВ.....
16.МАРИО ПЪРВАНОВ.....	38.ЛЮБКА АНДОНОВА.....
17.ЕМИЛ ТОМОВ.....	39.ДАНИЕЛА СТОЯНОВА.....
18.АЛБЕНА БОНЕВА.....	40.ГЕРГАНА НИКОВА.....
19.СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА.....	41.МАЙЯ РУСЕВА.....
20.ЖИВА ДЕКОВА.....	42.ЕРИК ВАСИЛЕВ.....
21.МИМИ ФУРНАДЖИЕВА...О.М.	43.ВАНЯ АТАНАСОВА.....О.М.
22.КАМЕЛИЯ МАРИНОВА...О.М.	44.ГЕНОВЕВА НИКОЛАЕВА.....

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

по т.1 от тълкувателно дело №1/2015г. на ОСГК на ВКС

Във връзка с поставения за тълкуване по т.д.№1/2015г. първи въпрос- *„Може ли да се допусне пълно осиновяване без съгласието на родител в хипотезата на чл.93, ал.1 СК”* – считаме, че отговорът е положителен, предвид следното:

Развитието на уредбата на института на осиновяването е резултат както от промяната обществените условия, така и от присъединяването на България към редица международноправни актове, касаещи защитата на правата на детето, които актове определят стандарти за публичноправната политика по отношение на мерките за закрила на детето, в т.ч. водят и до постепенна унификация на режима на осиновяването в ЕС. В този смисъл, осиновяването се утвърждава като една от мерките за закрила на детето, ориентирана към него и към

неговите интереси, а не толкова към възрастните - осиновители и биологични родители.

Нормата на чл.93 СК е израз на засилената публичноправна намеса в частноправните отношения по повод осиновяването. Нейното заглавие е – „Осиновяване без съгласие на родителя”. Няма спор, че поначало съгласието на родителя е елемент от сложния фактическия състав на осиновяването и необходимо условие за валидното му учредяване. Съдържанието на това волеизявление обхваща два елемента: *1/ дали да се допусне осиновяване; и 2/ какъв да бъде неговият вид - пълно или непълно.* Възможността родителите да изразят меродавна воля по въпроса за осиновяването е проява освен на родителските им права, още и израз на законодателната защита на правото на майчинство и на бащинство, в т.ч. и на разбирането, че е нехуманно и юридически недопустимо да се отнема детето от родителя, въпреки неговата воля.

Същевременно, има случаи, когато поведението на родителя не оправдава властта му да решава съдбата на осиновяването. Разпоредбата на чл.93 СК урежда именно изключенията, когато съгласието на родителя, т.е. на лицето по чл.89 ал.1 т.2 СК, не се изисква като условие за валидно учредяване на фактическия състав на осиновяването. В хипотезите на чл.93 СК законодателят, съблюдавайки интереса на детето, с цел да даде закрила /физическа и емоционална/ на личността му и да охрани правата му, е предвидил, че при определени обстоятелства родителят няма властта да реши съдбата на осиновяването, защото с поведението си уврежда детето, т.е. волеизявлението му е компрометирано и поради това - без правна стойност. След като поначало цитираната норма разпорежда, че съгласието на родителя не е елемент от фактическия състав по допускане на осиновяването, то липсва правна и житейска логика, по която да се направи извод, че в една от разглежданите хипотези на чл.93 СК – тази по ал.1 - осиновяването като вид може да бъде само непълно, а пълно осиновяване може да се допусне само при наличие на съгласие от биологичния родител. В тази насока, нормата на чл.93, ал.4 СК е напълно ясна – в случаите по чл.93, ал.1 СК, родителят се призовава само, за да бъде изслушан от съда, т.е. касае се за едно незадължително становище, с което съдът преценя дали ще се съобрази, или не. Предвидената в чл.98, ал.1 СК възможност за родителя да обжалва решението на съда е свързана с гарантираното му от законодателя право на участие в процеса, за да бъде изслушан, респ. съдът да придобие лични впечатления какво решение ще бъде в най-добрия интерес на детето. Този факт обаче, не може да е аргумент за това, че липсата на изразено от родителя съгласие за пълно осиновяване при изслушването му в съда, означава, че осиновяването може да се допусне само като непълно.

Такъв извод не може да се изведе и от текста на разпоредбата на чл.100 СК, озаглавена „Видове осиновяване”. В ал.1 на чл.100 СК са посочени двата вида осиновяване - пълно и непълно.

Случаите, в които осиновяването задължително се допуска като пълно, са посочени изрично /чл.100, ал.2 СК/ и това разрешение произтича от факта, че при тях връзката между детето и биологичното му семейство е прекъсната /изначално, или впоследствие, но без възможност за възстановяване/ – то е дете на неизвестни родители, оставено е за осиновяване с предварително дадено съгласие; или е настанено в дом, или в семейна среда, но след определен срок от време не е потърсено /чл.93, ал.2 и ал.3 СК/. В тези случаи е ясно, че е в най-добрия интерес на детето то да бъде осиновено пълно, в ново семейство, защото друго семейство то или няма, или е връзката е необратимо прекъсната.

Изброяването обаче не е изчерпателно и това следва от новата норма на чл.100, ал.3 СК, според която - „в останалите случаи осиновяването може да е пълно или непълно, като това зависи от лицата, чието съгласие се изисква”. Сред останалите, непосочени в чл.100, ал.2 СК случаи, са и тези по чл.93 ал.1 СК. Разрешението е дадено предвид обстоятелството, че се касае за много и най-различни житейски ситуации, респ. рискове, в които може да се отглежда едно дете. Общото между тях е наличието на някакви връзки между детето и семейството му по произход, като увреждащото поведение на провинилия се родител може да се изрази в най-различни форми. Същевременно, ясно е, че засягането на връзката родител-дете, на отношенията, чувствата и привързаността между тях, във всеки конкретен случай имат различни измерения.

Както се посочи, чл.93, ал.1 СК урежда възможността и в тези хипотези, волеизявлението на биологичния родител изобщо да не е елемент от фактическия състав по допускане на осиновяването, защото законодателят го е определил като компрометирано и увреждащо интересите на детето. При това положение, разбирането, че липсата на изразено съгласие от родителя за пълно осиновяване в случаите на чл.93, ал.1 СК, обуславя допускането му само като непълно, е тълкуване на нормата в противоречие със смисъла и целта на закона. На практика това води до ограничаване правата на лицата, „чието съгласие се изисква” /т.е., на чието волеизявление законът придава правно значение/, да претендират само непълно осиновяване и съответно рефлектира върху конкретната преценка на съда за подходящия вид осиновителна връзка с оглед интересите на детето, като недопустимо предрешава тази преценка. Трудно може да се обоснове тезата, че във всички житейски ситуации и при различните рискове, в които може да бъде поставено едно дете, интересите му ще са защитени и охранени по най-добрия начин винаги и само с допускане непълно осиновяване.

Практиката на ВС и ВКС, на която се позовават мотивите по т.1 от тълкувателното решение, е създадена по отменената уредба на чл.61 и чл.62 от СК /1985г./. Според формулировката на текста на *чл.62 СК /отм./* - „Извън случаите по предходния член /чл.61 – б.м./, осиновяването е непълно...”. Сега действащият чл.100, ал.3 СК има друга формулировка, той е нова норма и гласи, че: „В останалите случаи осиновяването може да бъде пълно или непълно. Видът се определя от лицата, чието съгласие се изисква по [чл. 89](#).”. Разликата между двата текста е очевидна.

Предвид всичко изложено намираме, че непосочването на хипотезата на чл.93, ал.1 СК сред случаите на задължително пълно осиновяване, визирани в чл.100, ал.2 СК, не е аргумент за извод, че осиновяването по чл.93, ал.1 СК може да е само непълно, защото това схващане влиза в пряко противоречие с новата норма на чл.100, ал.3 СК. Целта на изброяването в чл.100, ал.2 СК е само да посочи кога то е задължително пълно, без да забранява този вид осиновяване в останалите случаи.

Съдии, подписали особеното мнение:

Светла Димитрова
Капка Юстиниянова
Златка Русева
Светлана Калинова
Мими Фурнаджиева
Камелия Маринова
Здравка Първанова
Илияна Папазова
Диана Хитова
Маргарита Георгиева
Ваня Атанасова

